

DCERA
ŽELEZNÉHO
DRAKA

MICHAEL SWANWICK

PŘELOŽIL ROBERT TSCHORN

MICHAEL SWANWICK

DCERA ŽELEZNÉHO DRAKA

Z anglického originálu *The Iron Dragon's Daughter*,

vydaného nakladatelstvím Avon Books

v New Yorku roku 1997, přeložil Robert Tschorn.

Ilustrace na obálce Mikuláš Podprocký.

Obálku českého vydání graficky upravil

a sazbu vyhotovil Ivan Mráz.

Odpovědný redaktor Martin Šust.

Jazykový redaktor Pavel Kořínek.

Korektorka Mirka Jarotková.

Technický redaktor Milan Dorazil.

V roce 2021 vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz,

jako svou 4619. publikaci, 131. svazek edice Fantastika.

Vytiskla tiskárna Těšínské papírny.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-3516-9

Aktuality o našich titulech můžete sledovat

na www.facebook.com/argo.cz,

o fantastice na www.facebook.com/fantastikavargu

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

tel.: 226 519 383, e-mail: odbyt@kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit

v internetovém knihkupectví

www.firma.kosmas.cz

Podhozenka se rozhodla ukrást draka toho večera, kdy se děti sešly plánovat smrt svého dohlížitele, ale ještě o tom nevěděla.

V továrně na parní draky žila, co jí paměť sahala. Každé ráno ji s ostatními nezletilými nevolníky hnali z noclehárny v budově č. 5 do kantýny na snídani, kterou do začátku směny sotva stihla zhltnout. Obvykle ji poslali leštit válce do obráběčské dílny, ale někdy ji přidělili do budovy 12, kde se černé železné trupy kontrolovaly a olejovaly, než je poslali k sestavení na lince. Břišní tunely byly pro dospělého moc úzké. Měla za úkol ty černé chodbičky prolézt, vytrít a naolejovat. Pracovala do západu slunce a někdy i déle, pokud na dodání zrovna čekal zvlášť důležitý drak.

Jmenovala se Jane.

Nejhorší byla práce ve slévárně, která v létě připomínala peklo ještě dřív, než tavenina natekla do kadlubů, a horko bušilo z klenutých stropů jako pěst, a v zimě byla prostě hnusná, vytlučenými okny hnal vítr dovnitř sněh a na zemi ležela šedivá břečka. Klokři a kňouři zde zaměstnaní byli hnědí, štětinatí a nemluvní, umounění svalnatí tvorové se zlýma červenýma očima a intelektem vyhořelým na popel za desítky let mezi magickými ohni a chladným železem. Jane se jich bála ještě víc než roztavených kovů, které odlévali, a brutálních strojů, které obsluhovali.

Jednou večer za soumraku se z oranžové slévárny vrátila s tak bolavým břichem, že nemohla jíst, zachumrlala se do tenké deky

a okamžitě usnula. Zdály se jí zmatečné sny. Leštila v nich a leštila, stěny padaly a podlahy vyskakovaly jako píсты gigantického stroje. Utekla před nimi pod kavalec v noclehárně, zalezla do tajné skrýše za sádkartonem, kde se dřív, jako malá, schovávala před Kohoutkovými surovostmi. Jenže sotva na něj pomyslela, byl u ní, krutě se chechtal a strkal jí pod nos třínohou ropuchu. Honil ji podzemními štolami, honil ji mezi hvězdami, přes kotelny a přes dílny.

Obrazy se ustálily. Běhala a hopsala světem zelené trávy a rozlehlých scénérií, nevysvětlitelně povědomým krajem, který musí být Domov. Tenhle sen se jí zdál často. Lidé ji tu měli rádi a dávali jí jídla, na kolik měla chuť. Chodila v čistých nových šatech a nikdo po ní nechtěl, aby stála dvanáct hodin denně u ponku. Měla vlastní hračky.

Jenže jako vždy, i tenhle sen potemněl. Skákala přes švihadlo na veliké louce, když ji vnitřní smysl upozornil na přítomnost vetřelce. Obklopily ji fádňi bílé domy, ale přesvědčení, že ji sleduje nějaká zlovolná inteligence, v ní ještě posílilo. Zlé síly se schovávaly pod hlínou, tísnily se za každým stromem, krčily se za kameny. Nechala švihadlo spadnout k nohám, zpytavě se rozhlédla a zavolala jméno, které si nedokázala vybavit.

Obloha se roztrhla.

„Nespi, couro!“ sykl naléhavě Kohoutek. „Máme lóži. Musíme rozhodnout, co s Chůdou.“

Jane se vytrhla ze spánku, srdce jí bušilo. Dezorientovaná byla ráda, že unikla ze snu, a litovala, že o něj přišla. Nocí pluly dvě studené měsíční třpytky Kohoutkových očí. Klekl si na lůžko, zapíchl do ní špičatá kolena. Z úst mu táhla jilmová kůra a zetlelé listí. „Můžeš se šoupnout? Klečíš mi na žebrech.“

Kohoutek se zakřenil a štípl ji do ruky.

Odstrčila ho. Ale stejně ho ráda viděla. Navázali spolu kousavé přátelství a Jane postupně pochopila, že pod vším tím napařováním a bezohledností je Kohoutek vlastně docela hodný.

„Co musíme rozhodnout s Chůdou?“

„Právě o tom se bude mluvit, blbko.“

„Jsem utahaná,“ zavrčela Jane. „Přetáhla jsem šichtu a na tvoje srandičky nemám náladu. Jestli mi to neřekneš, jdu spát.“

Zbledl a zařal pěsti. „To má být vzpoura? Já jsem tady šéf. Budeš dělat, co řeknu, když to řeknu, protože to říkám. Jasný?“

Jane a Kohoutek chvíli bojovali pohledem. On byl vílí podvraták, ten typ, co by před sto lety žil v lese a čas od času by vyběhl zvrhnout pod dojičkou stoličku nebo povolit stehy na pytlích mouky, aby praskly, jakmile si je někdo hodí přes rameno. Takoví možná nebyli přemýšliví, zato zlobní a houževnatí jako potkan. Kohoutek pracoval na šrotišti a nikdo nepochyboval, že se dožije konce robotní lhůty.

Jane nakonec sklonila hlavu. Porazit ho jí nestálo za to.

Když ji zase zvedla, už odešel budit ostatní. Ovinula se dekou jako pláštěm a vyrazila za ním. Děti se za tichého šoupání nohama a prackami sešly uprostřed světnice, dech zrychlený.

Dimity vytáhla ukradený oharek svíčky a usadila ho do nejširší škvíry mezi dvěma prkny na podlaze. Všichni zaklekli do kruhu kolem ní. Kohoutek zašeptal neslyšné slovo a z konečku prstu mu na knot přelétla jiskra.

Na svíče zatančil plamínek. Přitáhl všechny oči a vrhl na stěny poskakující fantasmata, dvourozměrný sabat. V duhovkách se roztančilo dvacet tři menších ohníčků. Sešlo se jich všech dvanáct; stínový kluk se schovává někde poblíž, většinu světla uhýbá a zbytek pohlcuje tak důkladně, že jeho polohu neprozradí jediný foton.

Kohoutek slavnostně a důležitě prohlásil: „Blugg musí zemřít.“ Z kazajky vylovil hadrovou panenku. Byla to neforemná chudinka, nešikovně sešitá, za oči dva velké knoflíky a na místě pusy šram od uhlíku. Ale čpěla z ní síla a několik menších dětí sdílenou nenávistí zavřelo oči, když ji spatřily. „Štrákora má babí krev. Tohle vyrobila.“ Štrákora vedle něj nešťastně přikývla. Panenku si střežila jako poklad a jen Paní věděla, jak ji z ní Kohoutek vymámil. Podržel ji nad svíčkou. „Modlitby jsme odříkali, krev prolili. Už jí jenom do břicha zašít něco z Blugga a hodit ji do ohně.“

„To je vražda!“ vykřikla v hrůze Jane.

Pupava se uchechtla.

„Vážně! To se nedělá, a navíc je to pitomost.“ Pupava byla dlak, jako i sám Chůda, a jako všichni dlaci byla trochu natvrdlá. Jane už dávno pochopila, že se jí musí přímo postavit, jinak nesklapne. „K čemu by nám to bylo? I kdyby to vyšlo, o čemž pochybuju, bude se to vyšetřovat. A když na nás nějakým zázrakem nepřijdou, akorát na Bluggovo místo nastoupí někdo úplně stejně strašný. Tak proč ho zabíjet?“

To je mělo umlčet. Jenže z kruhu se k jejímu údivu jako píseň cvrčků zvedl šeptavý sbor rozčilených hlásků:

„Moc nás honí!“

„Bije mě!“

„Já toho smraďocha nesnáším!“

„Zabít,“ pronesl jí hned za levým uchem roztřeseným hlasem stínový kluk. „Zabít toho tlustýho sráče!“ Prudce se otočila, a nebyl tam.

„Ticho!“ Kohoutek zpražil Jane pohrdavým pohledem. „Musíme Blugga zabít. Nemáme na vybranou. Pojď sem, Chůdo.“

Chůda se protáhl o něco blíž. Nohy měl tak dlouhé, že když si sedl na zem, měl kolena výš než hlavu. Vytáhl nohu z opánku a bez rozpaků se podrbl za uchem.

„Ohni krk.“

Vychrtlý mladý dlak uposlechl. Kohoutek mu jednou rukou stáhl hlavu ještě níž a druhou odhrábl zplihlé vlasy barvy odpadní vody. „Hele, brka!“ Škubnul hlavou zase dozadu a zacloumal špičatým, na stopu dlouhým nosem, aby ukázal, jak zvápenatěl. „A na nohách mu rostou spáry, koukněte.“

Děti se začaly strkat, aby lépe viděly. Chůda mrkal, ale jejich šťouchání snášel se stoickou tupostí. Nakonec si Dimity odrfkla a řekla: „No a?“

„Dospívá, to a. Koukněte na ten nos! Na oči! Než přijde měsíc panny, promění se. A potom... potom...“ Kohoutek se dramaticky odmlčel.

„Potom?“ napověděl stínový kluk papírovým hlasem jako noční vánek. Teď byl někde za Pupavou.

„Potom bude umět létat!“ prohlásil vítězoslavně Kohoutek. „Přeletí přes hradby na svobodu a už se nevrátí!“

Svoboda! pomyslela si Jane. Zhoupala se na patách a představila si Chůdu, jak nemotorně plácá křídly vstříc bronzově zelenému podzimmnímu nebi. Její myšlenky letěly s ním, přes hradby a žiletkový drát a vzhůru do povětří, tovární haly a seřadiště mizejí v hloubce, on letí výš než oblaka kouře z komínů, do hlubin oblohy, výš než sama Paní Luna. A nikdy, nikdy se nevrátí!

Pochopitelně to nešlo provést. Z továrny mohli odletět jedině draci se svými pololidskými strojvůdci. Všechny ostatní, dělníky i vedení, držely uvnitř zdi, u bran pak stráže a obří Časoběh z šedé litiny. Ale přece se v ní v tu chvíli něco uchytilo, nějaký neskutečný hlad. Pochopila, že aspoň idea svobody je možná, i kdyby to měla být jen představa, a s tím poznáním nemohla popírat, že se touží osvobodit.

Na dně dolního mozku se jí cosi probralo a s temným zájmem se to rozhlédlo kolem sebe. Zvedl se jí žaludek a zatočila hlava, propadla se do černého klaustrofobického světa, a vzápětí byla zpátky hluboko v jícnu továrny na parní draky, na světlici v prvním patře budovy č. 5 vklíněné mezi sklad šablon a boudu na písek, od nebe odříznutá zaprášenými dřevěnými trámkami a térovým papírem.

„Tak odletí,“ ucedila kysele Dimity. Nespokojeně máchala ocasem. „No a co? To mu máme Blugga zabít jako dárek na rozloučenou?“

Kohoutek ji za porušení subordinace praštil do ramene. „Ty blbko! Ty beďare! Kreténe! Myslíš si, že si toho Blugg nevyšimnul? Myslíš, že nechystá obětinu Bohyni, aby tu proměnu zarazil?“

Nikdo už nepromluvil, tak se Jane váhavě zeptala: „Jakou jí dá oběť?“

Kohoutek se jednou rukou chytil mezi nohama, druhou naznačil srp a seknul. Ruka odpadla. Povytláhl obočí. „Jasný?“

Jasně jí to nebylo, ale přiznat to nemohla. Zrudla a řekla: „Aha.“

„Tak dál. Já Blugga sleduju. Když děláme na tavně, zaleze si vždycy v poledne do kanclíku, přes sklo ze dveří na nás vidí, a ořezává si tam ty svoje hnusný drápy. Bere si na to tu velikánskou kudlu

a odřezky dává do popelníku. Nakonec je sbalí do ubrousku a hodí do pece, aby je proti němu nemoh nikdo použít.

Jenže příště odvedu jeho pozornost. Jane proklouzne do kancelíku a jeden dva odřezky štípně. Víc ne,“ řekl přísně, „jinak si toho všimne.“

„Já?“ vykvikla Jane. „Proč já?“

„Nedělej blbou. Proti nám všem má dveře zajištěný. Ale ty jsi z druhý krve. Jeho zaklínadla tě nezastaví.“

„Pěkně děkuju,“ řekla Jane. „Ale tohle já neudělám. Není to správné, a už jsem ti řekla proč.“ Pár menších dětí se výhružně stáhlo kolem ní. Založila ruce na prsou. „Dělejte si, co chcete, mě nedonutíte. Najděte si na svou špinavou práci někoho jiného!“

„Ale no tak. Víš, jak ti budeme všichni vděčný?“ Kohoutek se zvedl na jedno koleno, položil jednu ruku na srdce a druhou k ní toužebně vztáhl. Legračně zakoulel očima. „Dám ti svou lásku nehynoucí.“

„Ne!“

Chůda nedovedl pořádně sledovat, o čem se mluví. U jeho druhu to byl jeden z prvních projevů dospívání. Zakabonil čelo, obrátil se na Kohoutka a váhavě vyslovil: „Nebudu... lítat?“

Kohoutek naklonil hlavu stranou a odplivl si. „Nebudeš, když si to Jane nerozmyslí.“

Chůda se dal do pláče.

Začal štkát skoro neslyšně, ale vzlyky rychle nabraly na síle. Zaklonil hlavu a samým žalem zavyl. Děti k němu v hrůze klopýtaly jedno přes druhé, aby ten řev rukama a tělíčky zadusily. Pláč zeslábl, ustal.

Dlouho se zatajeným dechem čekali, jestli povyk neprobudil Blugga. Natahovali uši, jestli nezaslechnou jeho těžké kroky na schodech, zlostné vrzání starého dřeva, jestli nepocítí zatuchlou auru násilí a stěží potlačovaného vzteku, kterou tlačil před sebou. I na Kohoutkovi byl vidět strach.

Nebylo ale slyšet nic než funění kyberpsisek na obchůzce, kovové řinčení a šterchání od neklidných draků uvázaných na řetězu

a z dálky skoro neznatelné cinkání půlnočních zvonků nějaké lesní slavnosti. Blugg spal.

Oddechli si.

Taková rozklepaná, vyhládlá banda! Jane je všechny litovala, sebe nevyjímajíc. V tu chvíli do ní vstoupila síla navlas podobná beznaději a naplnila ji odhodláním, jako by nebyla víc než prázdný kadlub, do jehož trupu a údů náhle nateklo roztavené železo. Plála vědomím cíle. V tom okamžiku jí došlo, že má-li se kdy dostat na svobodu, musí být tvrdá a nelítostná. Dětské slabosti musí nechat za sebou. Tiše přísahala na vlastní duši, že udělá všechno, co bude třeba, ať to bylo sebeděsivější, sebebodnější, sebešpatnější.

„Tak jo,“ řekla nahlas. „Já to udělám.“

„Fajn.“ Kohoutek nepoděkoval ani přikývnutím a hned se jal vykládat svůj plán. Každému dítěti v něm svěřil nějakou roli. Když domluvil, broukl jedno slůvko a máchl nad svíčkou nataženou dlaní jako čepelí. Plamínek zhasl.

Kdokoli by ho dovedl sfouknout i tím nejslabším fouknutím. Ale to by vůbec nebylo ono.

Slévárna byla druhé největší pracoviště v celé továrně. Tady se z železa odlévaly nezranitelné trupy a drobnější antimagické součásti velikých draků. V betonových jamách čekal zelený písek, bahenní směsi a hliněné formy. Po traverzách u stropu se sunuly portálové jeřáby a polétavý prach pracně zvířený obřími ventilátory probodávaly šikmé paprsky říjnového slunce.

V poledne dorazila svačinářka s vozíkem, stará jezerní babice, a Jane dostala sendvič v plastu a kelímek vlažného grepového džusu. Jelenicové rukavice nechala na ponku a šla si přidělit sníst do teplého prašného výklenku za kádí s dřevěným rámem plnou železných zmetků, změti drápů, šupin a ozubených kol.

Papírový kelímek postavila vedle sebe na zem a pohodlně si rozprostřela hrubou hnědou sukni přes kolena. Se zavřenýma očima snila, že je v oblačném zámku vznešených elfů. Urození páni a dámy

seděli u dlouhého stolu samý mramor a bílá krajka, jemuž vévodily štíhlé voskovice ve stříbrných stojanech. Dámy měly jména jako Fata Elspeth a Fata Morgaine, hovořily v libozvučných poloslabikách. Jejich smích zvonil jako rolničky a říkaly jí Fata Jayne. Elfí princ jí vnutil misku sorbetových lahůdek. Z očí mu koukala zamilovanost. Trpasličí otroci na podlahu místo sítin vršili řezané květiny.

Jane ukousla sendviče a žvýkala pomalu, aby jí vydržel.

V oblouku okna čekal její vlastní aquilohippus, sedlo vykládané drahokamy, nejraději by už letěl. Pohled měl divoký a zobák ostrý jako žiletka. Nikdo si na něm netroufl jezdit, jen ona, a on k ní byl vždy dvorný a něžný. Jmenoval se –

Někdo jí dupl na nohu.

„Au!“ Jane se vyhrabala na nohy, shodila si džus. Kohoutek právě prošel kolem, přes rameno pytel železného šrotu – svačil s druhou skupinou, takže ještě neměl pauzu. „Nespi, srágoro! Je čas!“ ucedil koutkem úst. Aby to trochu uhladil, usmál se a mrkl na ni. Ale byl to úsměv chabý a nepřesvědčivý. Kdyby ho neznala, řekla by, že má strach.

A zmizel.

Poklidná nálada byla ta tam. Jane Kohoutkův šílený plán na chvíli úplně pustila z hlavy. Jenže teď na ni dopadl tíhou jistoty, že nemůže vyjít. Chytnou ji a potrestají, a ona s tím nemůže naprosto nic dělat. Dala slovo.

Podél zdi slévárny nejdál od kupolí se táhla řada úzkých kukaní pro dohlázele. Jane si strčila sendvič do kapsy zástěry a vykukla zpoza kádě. Viděla Bluggův kanclík a v něm za stolem Blugga, jak s doutníkem v puse listuje drahým časopisem.

Blugg byl tlustý a ramenatý, měl nařvané tváře a nízké čelo. Proplešatělé pavučinové vlasy si nikdy nečesal, zato byl nezřízeně pyšný na pár zkroucených beraních rohů. Při zvláštních příležitostech si je nechával lakovat a leštit, jednou ročně na Samháin si pozlatil špičky. Kousičky zlata se pak ještě týdny držely ve vráskách a záhybech v rohovině.

„Ssst!“

Jane se otočila. Ve výklenku, z nějž právě vyšla, stál stínový kluk, rozostřená postava, kterou nebylo snadno vidět ani za jasného poledne. „Poslal mě Kohoutek. Mám ti dělat hlídku.“ Jane neviděla, jak se tváří, ale hlas se mu trásl.

Měla z toho strašný pocit, a strach. „Já nemůžu.“ Opustila ji kuráž. „Já to –“

Polední klid prořízl řev. Všichni najednou utíkali, odhazovali nářadí, pelášili mezi pece a lezli po kadlubech, aby lépe viděli. Pospíchali ke kupolím. Něco se tam sběhlo. Jane to víření nechápavě sledovala, tolik hluku a pohybu jí nešlo na rozum. A vtom do sebe všechno zapadlo.

Kohoutek s nepřičetným smíchem močil na nohu obra kladiváka.

Obr řval vzteky. Kohoutek si k provokování vybral samotného Pískometa, největšího tvora v celé továrně. Bylo to od něj typicky mazané, protože Pískomet byl ze všech obrů nejen největší, ale také měl nejpomalější reakce. Stejně to bylo šíleně nebezpečné.

Pískometa konečně napadlo aspoň zvednout nohu z proudu moči a zkusit maličkého nepřítele zašlápnout. Náraz otrásl zemí.

Kohoutek se vysmekl a dál obra popichoval.

Obr, zaskočený a rozlícený, kroutil hlavou doleva doprava. Zachmuřeně zíral na třítunový perlík postavený na kovadině. V hrubé tváři svitlo poznání a obr natáhl nesmírnou tlapu po perlíku.

„Ted!“ Stínový kluk úzkostlivě ukázal na Bluggovu kukaň. Byla prázdná. Dveře zůstaly dokořán, nikdo je nehlídal.

Bum. Perlík dopadl na místo, kde byl před chvílí Kohoutek.

Jane přikrčená spěšně cupitala přes rozlehlé volné prostranství, které ji dělilo od Bluggovy kanceláře. Sama se děsila vlastní troufalosti a toho, že ji chytanou. Perlík někde za ní znovu dopadl. Na chodidlech jí mravenčily otřesy. Vlétla do kanceláře. Hned skočila do rohu, kde ji stěna schová, a narovнала se, aby lépe viděla.

Bum. Perlík dopadl potřetí. Všichni ječeli, utíkali, vřískali.

Kancelář byla stísněná a plná haraburdí. Na zemi ležely haldy technických manuálů. Koš přetékal odpadky. Po stěnách visely promáčené desítky let zastaralé nákresy na vipery a po krajích zahnědlé

výrobní plány připíchnuté připínáčky, mezi nimi plakát DBEJ BEZPEČNOSTI PRÁCE s nakresleným vztyčeným prstem ovázaným mašličkou hned pod druhým kloubem.

Barvy sem vnášel jen reklamní kalendář od dodavatele s obrázkem nahých mořských panen, tlustých jako kapustňák, rozvalených na útesu. Jane na ty akry růžového měkkého masa strnule civěla, jako by snímek byl okno do cizího nepřátelského světa. Za okamžik ale potřásla hlavou a vrhla se ke stolu.

Popelník z lisovaného plechu byl přesně tam, kde být měl. Na kraji doutnalo cigáro s dosud oslintaným koncem. Opatrně smrdutý předmět uchopila mezi palec a ukazovák a podržela ho stranou. Dělejš! pomyslela si. V popelu leželo sedm měsíčních srpků ze zažloutlé slonoviny. Dva vybrala, vrátila doutník a otočila se ke dveřím.

Jenže vtom ji upoutal zelený flíček a ona se podívala do koše. Z odpadků vykukoval růžek knihy. Aniž si to dovedla jakkoli zdůvodnit, rozhrábla papíry, aby se lépe podívala. A když uviděla, zatajila dech.

Grimoár!

Byla to tlustá kniha vázaná v zelené imitaci. Pod firemním logem se skvěl titul vyvedený plastickým písmem se zlacenou konturou, který neuměla přečíst. Stránky držely tři chromované kruhy, aby je šlo snadno vyjmout a nahradit novější verzí. Jane na desky chvíli zírala, než se vzpamatovala. Grimoáry byly nepředstavitelně cenné, tak vzácné, že každý měl své registrační číslo zapsané na obchodním. Do Bluggovy kanceláře se žádný grimoár dostat nemohl, natož do koše na odpadky.

Ale i tak... sáhnout si může.

Dotkla se knihy a paží jí do těla projel pocit, že vnímá božskou *podstatu*. Svazek k ní promlouval způsobem na hony vzdáleným všemu, co kdy procítila. Byl pravý! Nade vši pochybnost a s vyloučením všech možností klamu to byl skutečný grimoár. Na dosah ruky měla opravdovou magii: recepty na pekelný oheň a pomstu, tajemství schopná srovnat město se zemí, techniky neviditelnosti a extatické krutosti, moc křísit mrtvé a potrápít samo peklo.